

I. rész (Kolónak ajánlva)

Bevezetés

...vártuk már a szombatot az első döntőnké, ami természetesen nagy várakozással telt. Minden a legnagyobb rendben volt ..., de ha dolgok mögé nézek akkor persze, jó pár adott helyzetet kellett megoldanunk.

A futamok során nem volt okunk különösképpen izgulni mivel jó idővel a három előfutamból közvetlenül kerültünk a döntőbe 03p.31mp. körüli idővel. Ennek ellenére kis porszem került a gépezetbe, mert a döntőre felevezésünk alatt arra lettünk figyelmesek hogy egyedül a mi hajónk melegít a pálya mellett, a mezőny pedig - 8 hajó - egyvonalba 1200m-re a partra merőlegesen egy sorban evezget, csurog be a rajthoz...

A különböző hasi vagy légúti fertőzések elkerültek bennünket szerencsére nem úgy mint Mexikóvárosban 1994-ben, amikor a versenyt megelőzően a kint létünk 3. hetén egy apró kis hegyi indián faluból hőemelkedéssel és hasmenéssel készültünk leutazni a versenyre (visszaemlékezés Mexikó).

1996 július közepén, Atlantában meleg nyár volt 65-70%-os páratartalommal.

Megérkezésünket követően elfoglaltuk a szállásunkat egy amerikai család nyaralójában a vízparton, amit erre az időszakra bérelt ki a MOB. Külön voltak elszállásolva a lányok a fiúktól kb. 800m távolságra légvonalban egymástól, ennek az erdős néhol meredek partszakaszán a tónak.

A tó színe a legszebb görög tengerpartok azúrkék színével versenybe szállva várta, hogy minden nap apró hullámokat keltve hajóinkkal zavarjuk fel az enyhe langy szél által fodrosított, néhol pedig tükörsima átlátszó vizét.

Ennél több élményem talán a városról és az olimpiai faluról sincs. /A bizonyos vasárnap esti döntő után Gyurinak volt energiája arra hogy záró ünnepségre bemenjen (Csipessel, Adróval, Horival, Sumákkal, Ritával, Évikével, Egérrel stb.) együtt. Útjaink így elváltak külön töltöttük az estét, majd csak éjszaka kerültek haza, de én már aludtam./

A páros hajóval vízre szállni egyszerűen mindig fantasztikus volt Kolóval ..

(Elnézést ha egy kicsit hosszabban elidőzők, de ihletet kaptam elnökünk Viktor visszaemlékezős írása kapcsán...)

Folytatva, evezősnadrágot - baszót (egyrészes rövid kertésznadrág) - 200ft -os tornacipőt felvettük, kézbe a parafapárnát - igen az a parafa párna amit Vas Pista töltött és vart meg a régi társalgóház oldalában a vízpartról harmadik jegenye fa mellett lévő műhelyben.

Hát nem is tudom hol és hogyan folytassam, mert ilyenkor az idő lelassult és olyan fizikai szintre tudott repíteni minket kettőnk technikája a páros kenuban, amit nehéz szavakkal leírni. Ha iramot eveztünk vagy csak úgy ellöktük a hajót a stégtől és száz méteren át még állígtattuk vagy sikló hajóból csináltunk rajtot, talán mindegy is hogy mit, mert egyszerűen nem volt benne hiba. Sőt megfordítom a tényállást: arra mentünk (azt próbáltuk elkerülni) sokszor, hogy csak ne hibázzunk annyira jól ment a sebessége, és jó volt a siklása az Omega II hajónak!

Csodálatos volt ahogy edzőnk Robi ilyen edzések alkalmával mindig olyan javaslatokkal inspirált minket amivel éppen akkor és ott kellett....(gondoljon bárki bármit is, akkor is ez volt a benyomásunk és ezt most is így gondolom). Hármunk egysége ilyenkor volt a legerősebb és legharmonikusabb. Ezek a pillanatok és órák olyan érzelmi töltetet adtak, ami a mai napig elkísér a hétköznapijaimban...KÖSZÖNÖM NEKTEK!

A megemlékezés lehetőségét pedig itt és most köszönöm Mindenkinek:

Kolonics Alapítványnak,

Edzőimnek,

Csapattársaimnak - a Csepel SC-ben, a Budapesti Honvéd Kajak-Kenu Szakosztályban, a KSI Kajak-Kenu Szakosztályban - akikkel együtt készültem.

II. rész (Vura Mártának ajánlva)

Bevezetés

1996. augusztus 3., Atlanta. Az 1000 méteres versenypályán a szemet kápráztató bolyák sokasága mozdulatlanul áll, keretet adva küzdőterünknek szimmetrikusan és átlósan is.

(Az első rész folytatása..)

Nyolc hajó felsorakozott kicsit még ugyan rendezetlen sorban, de már várva az indítóbíró utasítását.

Mindeközben mi a rajt irányába haladtunk hogy a mezőnyt utolérjük. Egyedül éreztük magunkat és nagyon furcsa érzés lett úrrá rajtam próbálva átformálni ennek az első döntő napnak a fontosságát. Lassan bár de pánikszikra kezdett rést ütni önbizalommal teli mentálhigiénés egyensúlyomon.

Bevillant amikor Szolnokon vasárnap délután már pakoltak a klubok a hajokkal teli vontára a haza indulás előtt. A büfé mellett Robi és Rákóci Laci vízre tették a párost a csepeli sátor - A betű - takarásából hogy elindulhassunk a hosszabb táv döntő rajtjához.
(Visszaemlékezés 1995. Szolnoki Ffi Kajak - Kenu Válogató V.)

(Folytatás..)

Eltelt megint fél perc és arra lettem figyelmes hogy a bizonytalanság szikrája Kolót is elérte. Távolinak éreztük a 350 métert.... de minden húzással közelebb értünk. Ő is aggódott ezért ráirányította a hajót a 7-es pálya mozdulatlan vízére.

Még újabb negyven csapás ment el még mindig ellenkező irányba haladva ...

Minden csapásnak súlya volt, mint a bim-bam óra, ami ellentmondást nem tűrően mélyen de visszhangozva üti a másodperceket. Lélegzetvételtől-lélegzetvételeig haladtunk.

Egy sima bemelegítésnél talán több volt, de próbáltuk a legapróbb energiabefektetéssel letudni, ha már így alakult ...

Odaértünk. A mezőny mögött fordultuk a pályánkra a már rendezett sorba álló egységek közé. Az indítóbíró közben kérte, a sorban álló, lassan csurgó egységeket, hogy álljanak be a rajthoz.

Amíg a szembeszél nehezítette felérkezésünket, addig most a hátszél kényelmesen tolt rá minket az egyenes vonalba álló hajók közé. Szusszantunk egyet végre, helyre állt a rend, a harmónia és vártuk hogy életünk egyik - ha nem is a legjobb - de egy nagyon jó pályájára induljunk.

Nem beszéltünk.

Véleményem szerint jó rajtot vettünk.

Az iramunkat felvettük, elérve a megfelelő utazósebességet, ami az első ötszázon sose volt elég arra, hogy vezessük a mezőnyt, de ilyenkor tudtunk fizikálisan töltekezni egy könnyed spórolósabb technikával.

A román egység egy hajó távolságot magabiztosan megtartva haladt elől.

(Egyik specialitásunk volt technikai repertoárunkba a hajómegindítás. Azt már ötszázhoz érve éreztük belül, hogy most mozgásunk nem olyan légies, könnyed és nincs benne annyi dinamika mint az edzéseken, ami 10-ből 9-szer mindig működött.)

750 méterhez érve újabb megindulás következett, ezt a sebességünket sajnos nem tudtuk a célíg megtartani, most kicsit hamarabb elfáradtunk, ami most a bronzérem megszerzéséhez volt elegendő.

Gyuri nem titkolta el csalódottságát az eredményhirdetés alatt és utána sem. Ha jól emlékszem Robi próbált minket finoman kérdezgetni, aminek eredménye lett, hogy utolsó éjszaka elköltöztem az akkori technikai vezető V. Zoli szálláshelyére.

Szerencsénkre az utazó csapat tagja volt Vura Márta pszichológus is, akinek a segítsége is kellett ahhoz hogy másnap életünk pályáját tudjuk evezni 500 méteren. Nagyon inspiráló hatása volt. A kölcsönös elfogadás, megerősítés keretein belül zajlott a megbeszélés személyeskedő utalásoktól mentesen. Próbálta visszaépíteni bennünk azt a faktort ami a sajátunk volt, de most kis repedés keletkezett rajta.

Képesek voltunk rá hogy, akkori tapasztalatunk alapján megfelelően mutassuk meg a rövidebb távon amit tudunk, ahogy azt az előző években már többször megtettük.

III. rész In memoriam dr. Salánki György /1963-2026/

1996.08.04. vasárnap hajnal. Felébresztett a biológiai órám 20 perccel azelőtt minthogy, megszólalt a vekker az ágyam mellett. A hátralevő időt éberem aludtam. Arra lettem figyelmes, hogy az agyam lüktet.

Ideje felkelni, hogy életem első 500 méteres olimpiai döntőjére bemelegítve 100%-osan készen álljak . Már ez a gondolat is nagyon megterhelő volt, nem beszélve ennek a konklúzióknak a feltételes folytatásáról a verseny végkimenetelét illetően miszerint ebben a számban nyernünk is kell. Ezt az opciót rögtön elhessegettem. Kicsit elgyengült a karom, a lábam elnehezedett, elmosódott a jelentősége annak, hogy miért kell beülnöm az autóba ami a pályára fog majd kivinni..

Testen kívüli érzés kerített hatalmába.

Robot üzemmódban egyedül pakolok mert Gyuri a másik szállásról fog érkezni a pályára. Előző nap este ezt a döntést hoztuk a megbeszélésünk eredményeként. Nem tudtuk, hogy jó döntést hozunk, de akkor ez tűnt optimálisnak, hogy mindenki egyedül marad a gondolataival és ha kell átveszi a megszokott mentáltréninget..

A Motel elé megérkezett Kökö. Kinyitotta a kisbusz oldalsó ajtaját és gondolta megpróbál beszélgetést kezdeményezni miközben a buszba bepakoltam. Nem sikerült neki. Megállíthatatlanul megindult a reggel, a nap első sugara hálót szőtt a szürkületen. Közérzetem egy fokkal jobb lett. Kifordultunk a motel parkolójából és hogy ne üssük agyon az időt a kötelező beszélgetéssel, Zoli megkérdezte, hogy bekapcsolhat zenét. Megköszöntem neki és nem is sejtettem milyen mély benyomást fog tenni rám az általa kiválasztott zeneszám.

Elindult halkán, de annál monumentálisabb erővel a Carmina Burana zenemű (zeneszerző: Carl Orf).

"a kantáta alapjául szolgáló 11-13. századi latin–német–francia nyelvű gyűjteményt a bajorországi Benediktbeuern kolostorában találták meg 1803-ban. A világi élvezeteket dicsőítő vágáns költők verseire komponált, a tavasz, a bor és a szerelem himnuszaként is ismert művet Frankfurtban mutatták be 1937. június 8-án" (Wikipedia)

A zene hatalmasat töltött rajtam, nem volt kérdés, tudtam mi az oka annak, hogy hova kell érkezek és miért vagyok itt. Mire átértünk regisztráción a pályára menet már kivilágosodott.

Úgy emlékszem amikor ráfordultam a hangárhoz vezető aszfalt útra Gyuri éppen készült hogy elinduljon melegíteni. Újra lendületet adott a látvány ahogy vitte barna fa kenuját és rálépett a stégre, kicsit imbolyogva megtett pár lépést és vízre tette a hajóját. Stabil könnyed húzásokkal elindult. Átfutott rajtam újra a bizonyos pozitív érzés, ami minden közös evezés alkalmával ünnepi hangulattal nyugtatólag hatott evezésemre. Ezt a verseny nagy tétje sem tudta keresztül húzni.

"A páros kenuzás egyik fontos fizikai alaptézise a lassú és a gyors víz megevezése technikailag. Hogy kezelem, miként állok neki a feladatnak. Ő részben ezt a lapát méretezésével hidalta át. A nagyobb toll méret nála alaphelyzet volt.

- 22,5 széles lapátja magas párhuzamos oldalívakkal.
- 54cm-nél meredeken megtörve a lapát nyele irányába.

Az ütemváltásokat nagyon tudtam élvezni, mert ilyenkor 4-5 sebességtartományban tudtuk siklatni hajónkat.

Sok esetben a vele való evezés olyan volt mintha egyedül lennék a hajóba. Kolo semlegesíteni tudta magát, ezt úgy, olyan technikai érzékkel oldotta meg, hogy miközben a nyomatékot és a sebességet külön-külön vagy mindkettőt egyszerre volt képes átadni a hajónak.

- nagy és feszes terpesze volt a hajóba térdelve :

Ennek következménye lett, hogy nem billegtünk és mérhetetlen egyenesen -mintha láthatatlan madzagon húznák a hajót -lefelé mozgást szinte teljesen kizárva - tudtuk siklatni azt.

A közös parti bemelegítések alkalmával nehezen tudtam kezelni azt kishitű észérvek felsorakoztatását részéről, amivel mentálisan megpróbált rést ütni határozott meggyőződésünkön és amivel magát -és engem is megkérdőjelezett. Mindez 'a körítés' (felesleges aggódás) semmissé vált rögvést ahogy együtt betérdeltünk a hajónkba. Nem lépegettünk, hanem ugrottunk 3 szintet egyszerűen mintha egy egyenletesen működő motort kapcsolt volna a hajóra Kolo."

(Visszaemlékezés a közös evezéseinkre).

A történet folytatás:

A döntő futamra elindulást megelőzően Robi bemelegítő krémmel bekent minket. Megszokott rituáléval zajlott a futam előtti 1 órás ráhangolódás.

Szúrós nézéssel néha egy két taktikai utasítást odamondott nekünk:" Indi a rajtot ügyesen csináljátok meg " vagy Gyurinak hogy "ne késlekedj ad alá a hajót". Közben tudatosan vagy nem, vagy csak mérgesen dörzsölte a pólóját a mellkasán. Ilyenkor idegesebb volt mint mi.

Robi humora ilyenkor is jellegzetes volt és működött, jó volt ezt az oldalát ismerni. Bizonyos 'körön belül ' csak az a pár ember (akit magához közel engedett) tudta kezelni vele szót.

Viszont edzéseken főleg Kolóval nagyon nyers tudott lenni, mint például edzések kezdetekor, illetve a feladat elvégzésben ellenérvet nem tűrően tudta lezárni a beszélgetést úgy hogy a mérlegelés -átgondolás fázisába még el se jutott Gyuri kérése.'

Lesétáltunk a stéghez hogy vízre szálljunk. Előttünk Robi es Kökö vízre tették a hajót. A párna (amin térdelünk) beállításokon nem kellett változtatni, a lapát bandázsolt részét apró szemcsés dörzspapírral áthúztuk és beszálláskor a lábtámaszpántot feltettük a sarkunkra. Elváltunk Robitól és eleveztünk a stégtől. Vártuk már nagyon, hogy ott legyünk a rajtba és túl legyünk mindenén. (Akkora pszichés nyomás nehezedik ilyenkor - az esélyesség terhe miatt az emberre - hogy jobb mihamarabb letudni a feladatot ha már az ember megtett mindent is).

Becsurogtunk a rajtgéphez, majd a rajtban már beállva apró (de szemmel észrevehető) finom egyensúlyveztésszerű megbillenés történt, de mire a testsúlyom teljesen visszabillent -jó ütembe - pont dördült a startpisztoly is.

Elrajtotoltunk. Nem hibáztunk mert, a mezőnyből 100 méter megtétele után kezdett a hajónk orra egyre előrebb helyezkedni majd távolodni is a mezőnytől jelezvén hogy nem szeretnék az utolsó méterekre hagyni a sorrendiség kilétét. Eltelt meg százhusz méter és éreztük, hogy jó pozícióba elől vagyunk.

Közben a jobb oldalunkon a moldáv egység abszolút látóterünkbe került, viszont a másik oldalon nem közeledett a német rivális hajó.

Kettőszáz ötvennél az alacsonyabb csapásszámú - a mezőny első feléhez képest - iramevezésünk Kolo szerint nem volt elegendő és ennek nyomatékosításaként következett egy hátulról érkező ' hoppelás ' (megindítás).

Nagyon kicsit csapást emeltem stabilizálva sebességünket és elől elfoglalt vezető pozícióinkat. Háromszáz nyolcvan méterhez érve kis tompulást érezve a ritmuson megint bele emeltünk (növeltük a csapást).

Koló hajrát nyitott. „Jött és jött alám a hajó. Vártam a falat (teljes savasodás, izomgörcs és csölátás) de nem jött, ezért tovább tudtam húzni jó mozgással és kellő erővel megtartva a csapást. Az utolsó száz méteren a megmaradt erőnkkel próbáltunk húzni. Lesz ami lesz! Hátszél van ki kell bírjuk valahogy! Erre motivált minket a Zsuri & Renejszki páros is, mert érezhetően velünk egyvonalba értek. Húzásonként hol mi vezettünk, hol ők értek be bennünket. Vártam, hogy elérkezzen a nagy fal, de még mindig kontroll alatt tudtam evezni. A mozgásunkba még benne volt az egységes dinamika, de ahogy átvillant a fejemen, lehet hogy kezdek elsavasodni, abban a pillanatban megláttam a vízben alulról levegőt befújó sűrűn bugyborékoló 1-es és a 9-es pályát összekötő célvonalat. Vártam egy húzást és kirúgtam magam alól a hajót.

Beértünk.

Megkönnyebbültem, hogy nem rontottam el az utolsó taktust.

Gyuri kinézve látott oldalról mindent, de nem szólt. Oldalra néztem én is, jobb felől ahol a rivális hajóban evező kormányos Renyejszki combon ütve a sztrók (elől ritmust evező) párját felénk fordította tekintetét és ránk mosolygott.

Na, akkor és ott az idő megállt. Minden hang letompult és életem egyik leghosszabb perce következett.

'Nem hiszem el, hogy pont ezt az 500 méteres versenyt nem tudjuk megnyerni ,ami idáig mindig sikerült.' mondtam dühösen. Gyuri mit modndott nem emlékszem tisztán, talán azt, hogy 'nem biztos'. Igen így történt!

Majd egyszer csak visszazökkentett a nézőtér felől érkező intenzív monoton moraj: 'harjá magyarok, hajrá magyarok' kiabáltak a tribünről!

Kinézttem a partra Robi mindeközben gyorsan haladt a mérlegelő stég irányába karja feje felett az egekben volt, hol párhuzamosan, hol felváltva ütemesen jelezve a befutó végkimenetelét mert ő már tudta. Nyertünk.

Rajtszámokat meg nem láttuk kitéve a céltorony falán, de újra a drukkerak rákezdték a skandálásra: 'Kolo, Kolo gyertek ide- gyertek ide! '

Felnéztünk a céltorony irányába és a befutó sorrend a 4, 6, 5, 3 pályákon haladó hajók voltak. Tényleg NYERTÜNK!

Kolo előre görnyedve a hajóban ütemesen ütni kezdte a bal vádlimat.

Aki érdeklődne a felől, hogy mit éreztünk, nagyon szívesen megválaszolom és biztosítom arról: **NAGYON BOLDOGOK VOLTUNK.**

Ezt a boldogságot tovább fokozta a dobogóra állásunk pillanata, amikor átvettük az érmet az Anton Geesing holland (első nem ázsiai) judos olimpiaibajnok szakvezetőtől.